

gjøre sig gjældende. Jeg kan ikke Andet end i saa Henseende henholde mig til mit tidligere Udtalte. Jeg troer heller ikke, at et saadant Valg er nødvendigt paa Grund af det Hensyn, som den ærede Rigsdagsmand fra Falster (Monrad) gjorde gjældende, nemlig at Godseierne ikke blandt de Mænd, der vare valgte af Sogneforstanderskaberne, letteligt kunde finde Nogen, som de med Tryghed kunde overlade deres Interessers Afgjørelse til; det kan jeg ikke troe, da Hovveriet allerede er afløst i meget store Strækninger af Landet, og der alt saa vil være mange Sogne, hvorfra der vil blive udnævnt Mænd til dette Hverv, hvori der slet ikke mere er Hovveri, saa at jeg anseer det næsten utænkligt, at vedkommende Godseiere, som ogsaa ere hjemlede Afgang til at tage Mænd fra Nabo-Afløsningsdistricterne, ikke skulde kunne finde en Mand, som de med ligesaa megen Tryghed kunde vælge til Boldgiftsmand, som hvis de havde frit Valg. Med Hensyn til den Frygt, som er næret for, at Sagen skulde falde for meget i Formandens Haand, da troer jeg, at naar der staaer 3 Mænd ved Forretningen, og Formanden idelig vil være udfat for at komme til at gjøre Udsagnet selv, da vil dette være ham saa ubehageligt, at han upaatvivleligt vil søge at undgaae det ved, benyttende sig af sin Sagkundskab, at fremkomme med saadanne Forslag, der kunne tilfredsstille begge Parter, saaledes at der slet ikke blev nogen Dissens, men at de to Boldgiftsmænd bleve enige med Formanden og i mange Tilfælde Parterne ogsaa enige. Paa denne Maade er det, at Formanden egentlig skal gjøre sin Indskydelse gjældende; thi hans Indskydelse skal ligge i hans store Sagkundskab, i hans Upartiskhed, i at han er kommen aldeles frit ind i Forholdene, hvormod de Andre ere valgte, hver for sin Part. Men det maa, som sagt, være ham selv høist ubehageligt, naar han selv skal med sin Stemme afgjøre Sagen, og jeg holder mig derfor overbevist om, at netop i den Stilling, hvori han staaer imellem de 2 Andre, vil han søge at virke til, at alle 3 blive enige. Jeg har, som sagt, ikke noget Væsentligt imod, om der bliver 4 Boldgiftsmænd eller der blot bliver 2, saaledes som Forslaget indeholder, men jeg

troer, at, hvis man vilde gaae ind paa at antage 4, saa er det ialtsald ussikkert, at disse vælges paa samme Maade, at Bettingelserne ere de samme.

Sfcherning: Jeg kan slutte mig til hvad den høitagtede Indenrigsminister sagde, at det vistnok ikke kan være til Ginder, at der er 4 Boldgiftsmænd, men jeg kan aldeles ikke billige det, som han meente, at de 4 skulle vælges paa samme Maade. Skal der være Noget vundet derved, saa skal det just være det, at man saa meget som muligt bliver paa Boldgiftens almindelige Gebeet. Det har gjort mig ondt, at den ærede Indenrigsminister har saa liden Tillid til Boldgiftsinstitutet i det Hele taget, thi vi have deri et gammelt Institut, som man maatte ønske kunde bruges jo mere, jo bedre. Det bestaaer just deri, at enhver af Parterne vælger Een, og at der saa siden vælges en Dpmand, og at der er forskellige Bestemmelser om, hvorledes denne Dpmand skal vælges. Jeg troer derfor ikke, at Forslaget er saa uvigtigt. Jeg troer tværtimod, at det er en væsentlig Forbedring, men jeg troer ogsaa, at med den ærede Indenrigsministers Bestragning af Boldgiftsmænd hænger det sammen, at han i hvad der er anført under Nr. 16 ikke saae Andet end en Redaktionsbemærkning, og at der ligesaa godt kunde blive staaende „De ovennævnte Mænd“ som „Boldgiftsmændene“, — jeg troer, i Forbigaaende sagt, iøvrigt ikke at der skulde staae „Boldgiftsmændene“ men „Boldgiftsmand“ — thi den ærede Indenrigsminister sagde, at der her tales ogsaa om Formanden, men der tales ikke om Formanden, thi der tales netop alene om Boldgiftsmænd, om hvis Udnævnelse der skal skrives til Formanden. Det vil nemlig, naar det bliver rettet efter Forslaget, komme til i Begyndelsen af § 3 at hedde saaledes: „Den eller De, som attraae Medvirkning af Boldgiftsmand til Afløsning af det i § 1 omhandlede Arbejde, have derom skriftligt at henvende sig til Formanden,“ Forslaget gaaer altsaa ud paa noget Mere end en Redaktionsforandring, og ved at følge det, kommer man ogsaa til at paapege paa rette Sted, at dette Institut i en meget væsentlig Grad er et Boldgiftsinstitut. Naar den ærede Indenrigsminister meente, at det